

Εκκλησιαστική Ακρίβεια & Οικονομία Γ΄. Ο Πνευματικός Πατέρας και τα Επιτίμια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ. π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης](#)

Η αρμοδιότητα εφαρμογής της οικονομίας για μείζονα θέματα ανήκει στην Εκκλησία, η οποία αποφασίζει εν Συνόδω. Για λιγότερο σημαντικά ποιμαντικά ζητήματα αρμόδιος είναι ο επίσκοπος, ενώ για τα υπόλοιπα ο ηγούμενος ή ο πνευματικός πατέρας. Στο σημείο αυτό υπάρχει μία αξιόλογη ποιμαντική αρχή, που συνδέεται με την προσωπική θυσιαστική διάθεση του πνευματικού, προκειμένου να σώσει τα πνευματικά του τέκνα, που απαντά συχνά στην εκκλησιαστική παράδοση. Θυμίζω την περίπτωση του Απ. Παύλου: «Ηυχόμην... αυτός εγώ ανάθεμα είναι από του Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των συγγενών μου κατά σάρκα...»²¹. Δηλαδή, φθάνω στο σημείο να εύχομαι να χωριζόμουν εγώ από το Χριστό, αρκεί να πήγαιναν κοντά του οι αδελφοί μου! Ανάλογη ήταν η περίπτωση του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, που άφησε το δικό του καλό και θυσιάσθηκε για το καλό του γένους. «Μάλιστα παρακινούμενος περισσότερο από τον Παναγιώτατον κυρ-Σωφρόνιον τον Πατριάρχην να έχωμεν την ευχήν του- λαμβάνοντας και τας αγίας του ευχάς άφησα την εδικήν μου προκοπήν, το εδικόν μου καλόν και εβγήκα να περιπατώ από τόπον εις τόπον και διδάσκω τους αδελφούς»²², λέει χαρακτηριστικά ο άγιός μας. Εδώ φαίνεται η εκκλησιολογική αλλά και η θυσιαστική διάσταση του εγχειρήματος του Αιτωλού. Ο δε π. Ιουστίνος Πόποβιτς έλεγε: «Εγώ για την διαφύλαξη των

ιερών κανόνων είμαι πρόθυμος να θυσιάσω τη ζωή μου, αλλά παράλληλα για τη σωτηρία ενός ανθρώπου θυσιάζω όλους τους κανόνες». [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)